

Trettio tredje söndagen under året 2021

Vad är lycka? Människor vill alltid bli lyckliga. Många är beredda att göra nästan vad som helst för att fånga in lyckan, men ofta låter den sig inte fångas, I stället blir livet en fåfång jakt på en lycka, som aldrig riktigt tycks infinna sig. Men idag får vi i liturgin veta vad lycka är: ”Låt det vara vår högsta lycka att älska och tjäna dig” (kollektbön). Lyckan finner vi inte i oss själva, men kan vi överlåta oss till Gud och försöka tjäna honom och vår nästa, kan lyckan dyka upp utan att vi tänker på det. Det är just genom att glömma oss själva, med alla våra begär och strävanden efter att bli lyckliga, som vi kan finna oss själva, vårt sanna jag i kärlekens ständiga dialog med Dig, vår Herre och Gud. När vi lever mer i Du, vare sig det är Gud själv eller vår nästa, då finns lyckan inom räckhåll utan att vi egentligen söker den för dess egen skull. ”Du skall uppfylla mig med glädje inför ditt ansikte” (Ps 16:11). Står vi inför Guds ansikte och låter oss lysas upp av hans godhet och skönhet, då blir hans eviga glädje märkbar djupt inom oss. Då brukar den också avspeglas på vårt ansikte.

När något av Guds egen lycksalighet och eviga glädje har kommit oss till del, förändras allt både inom oss och omkring oss. Då kan man se på oss att vi bär en djup hemlig glädje inom oss, också i svåra och jobbiga situationer. Den äkta glädjen går inte att dölja. Och den skall inte heller döljas. Vi är alla kallade att dela med oss av den Guds glädje som Jesus har gett oss del av genom sitt glada budskap och genom sin uppståndelse från de döda. Vi behöver liksom ett sådant förråd av Guds glädje för att möta livets alla svårigheter och problem. Lidande och sorg tillhör vårt mänskliga liv och kan aldrig viftas bort på ett lättvindigt eller hurtfriskt sätt. Men när vi verkligen har fått smaka en aldrig så liten droppe av Guds eviga glädje och en liten smula av hans lycksalighet – vilket vi faktiskt får göra varje gång vi tar emot eukaristin – då får vi samtidigt kraft att bära det oundvikliga lidande som alltid dyker upp under livets gång.

Nu mot slutet av kyrkoåret höjer vi vår blick och vår tanke mot det eviga, det som aldrig kan ta slut och förgås: Guds eviga rike. Vi vet att allt under solen är förgängligt och skall förgå. ”Himmel och jord skall förgå, men mina ord skall inte förgå” (Mark 13:31), säger Jesus i dagens evangelium. Vad som än händer får vi lita på hans ord och löften. ”På samma sätt vet ni, när ni ser allt detta hända, att han är nära, utanför dörren” (Mark 13:29). Jesus skall en gång komma åter och öppna nya himlar och en ny jord för oss. Vi behöver inte vara rädda. Han kommer just för att rädda oss och öppna evighetens härlighet för oss.

Samtidigt är denna tid av kyrkoåret en tid då vi verkligen måste besinna oss och omvända oss till ett bättre och heligare liv. Vi måste begrunda livets allvar och livets förgänglighet. Vi har ett ansvar för att göra något vackert av vårt liv. Vi

måste leva i tacksamhet för alla tecken på Guds omsorg och godhet. ”Du, alla goda gåvors givare... låter vår glädje bli fullkomlig, om vi tjänar endast dig” (kollektbön). Allt har vi fått av Gud. Därför får vi också ge oss själva tillbaka till honom genom ett liv i tjänande kärlek. Vi har ett ansvar för denna värld, denna skapelse som Gud har anförtrott i vår vård. Vi har ett ansvar för de människor vi lever tillsammans med och möter. Vi får förvalta Guds gåvor på bästa sätt och inte missbruka varandra och den värld som har anförtrotts åt oss.

”Då kommer en tid av nöd, vars like aldrig har funnits, allt ifrån den dag då människor blev till ända till den tiden” (Dan 12:1). När vi läser Bibelns texter som talar om tidens slut, brukar det alltid finnas människor som säger: det passar precis in på vår tid. Det ligger faktiskt en viss sanning i detta, för vår egen personliga tid på jorden går verkligen mot sitt slut. Vi är alla dödliga, även om vissa föredrar att säga ”om jag dör” och inte ”när jag dör”. Vi borde se på vårt liv hur det perspektivet: jag har fått ett begränsat liv här på jorden för att med Guds hjälp göra det bästa och vackrast tänkbara av det. Då får vi också en inre frid, som inte kan rubbas av allt det hemska som händer omkring oss. Vi litar på Guds ord och löften som alltid skall bestå. ”Du skall inte lämna min själ åt dödsriket eller låta din helige möta förgängelsen” (Ps 16:10).

”Håll er vakna och bed, så att ni kan stå upprätta inför Människosonen” (Luk 21:36). Denna tid av kyrkoåret är en tid av vaksamhet. Yrvakna och med iver måste vi se fram emot mötet med Människosonen, som kommer för att frälsa och döma oss. Egentligen är det samma sak: domen innebär att det som är ont och bristfälligt kommer fram i ljuset för att vi skall ångra det, bli förlåtna och frälsta. Därför är bikten, försoningens sakrament så viktig under denna tid. Vi måste alla omvända oss. Det finns alltid något vi kan vända oss bort ifrån, något som binder och förslavar oss. ”På den tiden skall av ditt folk alla de bli frälsta, som finns skrivna i boken” (Dan 12:1). Det är vårt stora hopp att våra namn skall stå skrivna i denna bok. Vi måste också be för alla de andra att deras namn skall finnas med, så att vi alla en gång når fram till den eviga lycksaligheten och glädjen.

Delad glädje är dubbel glädje, säger man. Är vi mer angelägna om de andras glädje och eviga lycksalighet än om den egna? I helgonens liv ser vi ständigt denna längtan och detta hopp om de andras frälsning. Man talar ibland om detta som ”själatörst”. Jesus törstar på korset efter vår frälsning. Vi är faktiskt inbjudna att få dela denna själatörst, att få längta och sträva, att böna och be om de andras frälsning. Därför är det så viktigt att vi lever i hoppets atmosfär under denna allvarliga tid av kyrkoåret. Vi tror på den Gud som vill dela med sig av sin eviga glädje och lycksalighet. Redan nu kan vi erfara detta i vår bön, i eukaristin och i vårt hjärtas längtan och hopp. Då infinner sig också lyckan, helt försynt.